

TITLUL I

Donația

Capitolul I. Noțiunea și condițiile de valabilitate

Secțiunea 1. Calificare și reguli de interpretare

I. Contract de donație. Tranzacție. Transmiterea cu titlu gratuit a dreptului de a solicita restituirea imobilului

C. civ., art. 813, art. 814, art. 977, art. 978, art. 982, art. 1704

Potrivit certificatului de moștenitor, eliberat de fostul Notariat de Stat al Raionului VI Lenin, moștenitorii defunctei H.I. au fost D.A., B.P., A.E. și H.V.

La data de 19 mai 1987 a decedat B.P., lăsând ca moștenitori pe H.V., M.I.A., H.C.M., C.M.I., astfel cum au fost menționați în certificatul de calitate de moștenitor, eliberat de BNP M.G. De asemenea, s-a reținut că reclamanta C.A. a renunțat la succesiune prin declarația autenticată de BNP M.G.

Prin contractul autenticat de BNP M.G., denumit „Tranzacție”, reclamanta C.A. și pârâta M.M.I.A. au „cedat” pârâtei C.M.I. „drepturile ce li se cuvin din terenul situat în București, C.R. nr. 243, sector 5”, teren care aparținuse bunicii lor, H.I.

Pentru a aprecia natura juridică a acestui contract, instanțele de fond în mod corect au avut în vedere prevederile art. 977 C. civ., conform căruia actul juridic se interpretează după voința reală a părților, iar nu după sensul literal al termenilor, art. 982 C. civ., care stabilește că toate clauzele convențiilor se interpretează unele prin altele, dându-se fiecăreia înțelesul ce rezultă din actul întreg și art. 978 C. civ., potrivit căruia dacă o clauză este susceptibilă de a primi două înțelesuri, se interpretează în sensul în care poate produce efecte, iar nu în sensul în care nu ar produce niciun efect.

Contractul de tranzacție este un contract sinalagmatic și cu titlu oneros, presupunând existența unor concesiuni reciproce, constând, conform art. 1704 C. civ., în renunțări reciproce la pretenții sau în prestații noi săvârșite ori promise de o parte în schimbul renunțării de către cealaltă parte la dreptul care este litigios sau îndoielnic.

Atât timp cât prin contractul intitulat „Tranzacție”, recurenta-reclamantă și pârâta-intimată M.M.I.A. renunță la dreptul de a solicita restituirea în natură a terenului situat în București, C.R. nr. 243, sector 5, fără ca, în schimb, intimata-pârâtă C.M.I. să renunțe la vreun drept sau să își asume vreo obligație față de acestea, în mod corect s-a stabilit că între părți s-a încheiat un contract de donație, prin care se transmite cu titlu gratuit dreptul de a solicita restituirea imobilului corespunzător cotelor-părți din moștenire, fiind întrunite toate condițiile de validitate ale contractului de donație.

Prin urmare, sunt incidente în cauză dispozițiile art. 813 și art. 814 C. civ., întrucât donatoarele au cedat fără plată sau vreo altă pretenție, prin act autentic, un obiect determinat, iar donatarul a acceptat.

*C.A. București, s. a III-a civ., min. și fam.,
decizia nr. 777 din 7 mai 2008, nepublicată*

2. Contract de donație cu sarcină. Obligație de asigurare a întreținerii la cerere. Acțiune în revocare pentru neexecutarea sarcinii, iar nu pentru ingratitudine

C. civ., art. 983

La data de 31 martie 1992, între S.C., în calitate de donator, și G.E. și G.N., în calitate de donatari, s-a încheiat contractul de donație autentificat de Notariatul de Stat Local al Sectorului 6 București, având ca obiect apartamentul situat în București, strada C. nr. 26, sector 6, împreună cu dreptul de folosință indiviză asupra părților și dependințelor comune ale imobilului.

Potrivit prevederilor contractuale, donatorul și-a rezervat dreptul de uzufruct viager asupra apartamentului, iar donatarii s-au obligat să asigure întreținere pe toată durata vieții donatorului, constând în hrană, medicamente, îmbrăcăminte și asistență medicală în caz de nevoie, evaluând acest ajutor la suma de 1.000 lei lunar.

În consecință, în raport de conținutul prevederilor contractuale (donatarii s-au obligat să asigure întreținere pe toată durata vieții

donatorului, constând în hrană, medicamente, îmbrăcăminte și asistență medicală, în caz de nevoie), care s-a interpretat în favoarea debitorului obligației de întreținere, conform art. 983 C. civ., instanța a reținut că reclamanta nu a făcut dovada, în condițiile art. 1169 C. civ., a împrejurării că ar fi solicitat întreținere părâților, iar aceștia ar fi refuzat să i-o acorde.

Pe de altă parte, în raport de obiectul cererii cu soluționarea căreia a fost învestită instanța – revocare pentru neexecutarea sarcinii, iar nu pentru ingratitudine – instanța nu a putut reține susținerea reclamantei, în sensul că pârâții ar fi avut o obligație morală de a-i acorda acesteia întreținere.

*C.A. București, s. a III-a civ., min. și fam.,
decizia nr. 1654 din 2 decembrie 2009, nepublicată*

Doctrină și jurisprudență publicate în revistele de specialitate

3. Imobil expropriat în baza Decretului nr. 32/1983, cu plata despăgubirilor legale. Ofertă de donație neacceptată în formă autentică. Aplicarea principiului conversiunii actului juridic

C. civ., art. 814, art. 978

Imobilul în litigiu a fost proprietatea numitei B.M., fiind expropriat în baza Decretului nr. 32/1983, cu plata despăgubirilor legale.

În baza certificatului de moștenitor nr. 1965 din 20 septembrie 1994, asupra imobilului se intabulează dreptul de proprietate în favoarea numitei B.M.

Prin oferta de donație autenticată sub nr. 19256/1995 de către Notariatul de Stat Județean Cluj, B.M. donează imobilul fratelui său, respectiv reclamantului N.I.

Prin declarația autentică din data de 4 mai 2006, B.M. a arătat că înțelege să mențină oferta de donație făcută fratelui său.

Donația nu a fost acceptată în forma prevăzută de lege, întrucât statul român a cerut înscrierea mențiunii privind exproprierea imobilului.

Sub acest aspect, în mod corect ambele instanțe au reținut că oferta de donație, nefiind urmată de acceptarea reclamantului în aceeași

formă autentică, nu valorează ca act de donație, dar în virtutea principiului conversiunii actului juridic, B.M., persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, i-a cesionat reclamantului drepturile acesteia.

I.C.C.J., s. civ. și propr. int., decizia nr. 2556 din 22 martie 2007, în P.R. nr. 3/2008, p. 95

Notă: A se vedea și vol. II, speța nr. 38.

4. Reguli de interpretare comune contractelor consensuale. Acceptarea expresă a donatarului (art. 932 C. civ. fr.). Dacă este cerută ca o condițiune de formă a donațiunii (art. 814 C. civ.). Soluție negativă. Condițiile de fond ale unei donațiuni

C. civ., art. 814

(...) întrucât clauzele actului de donațiune sunt contradictorii, unele privind pe reclamant ca soț pentru autorizare, iar altele ca donator, alături de părâtă, trebuie să ne servim de regulile de interpretare a actelor juridice, pentru a determina înțelesul actului.

(...) față de deosebirea de redactare a art. 932 C. civ. fr., care reproducând art. 6 al Ordonanței din 1731, cere ca acceptarea să fie făcută în termeni expresi, în sensul că acceptarea donatarului e indispensabilă nu numai cu manifestare de voință, ci în primul rând ca o condiție de formă de solemnitate specială donațiunii (*Collin et Capitant*, p. 767) și a art. 814 C. civ., corespunzător textului francez, în cuprinsul căruia nu s-au mai trecut cuvintele „în termeni expresi”, este învedereat că legiitorul român a înțeles să nu mai ceară formalitatea unei acceptări exprese, pentru a constitui o condițiune de solemnitate mai mult peste celelalte condițiuni de formă ale donațiunii, cum e în dreptul civil francez, acceptarea în dreptul nostru putând deci rezulta, ca manifestare de voință, chiar din prezența donatarului la autentificare a soțului și din faptul semnăturii sale, în cazul când s-ar prevedea anume în act că el a acceptat donațiunea (*Alexandresco*, vol. IV, p. 107), astfel că din acest punct de vedere lipsa unei acceptări în termeni expresi din partea reclamantului în calitate de donatar, nu poate atrage nevalabilitatea donațiunii în chestiune.

(...) în adevăr, legiitorul a avut în vedere, atunci când a permis repararea viciilor unei donațiuni prin cele confirmative, condițiile

extrinsece, de formă necesare pentru validitatea unei donațiuni, care sunt de esența donațiunii și îi dau caracterul de solemnitate, nu și condițiile intrinsece, de fond, ale unei donațiuni, care fiind aceleași ca ale oricărui alt contract sinalagmatic, are a fi guvernate de regulile de interpretare comune acestor contracte.

(...) deci, dacă e constant în drept că viciile de consimțământ și de capacitate ale unei donațiuni pot fi reparate prin acte confirmative ulterioare actului de donațiune, atunci *a fortiori* se poate stabili intenția inițială a părților contractante într-o donațiune, cu elemente din acte ulterioare donațiunii, când cu ajutorul lor putem explica în mod neîndoios voința comună a părților legal și neviciat exprimată, încă din momentul nașterii contractului de donațiune.

(...) numai faptul donatorilor soți T. de a intenta acțiune în revocarea donațiunii făcută reclamantului, confirmă în mod neîndoios voința inițială a acestora de a dona reclamantului jumătate din averea în discuțiune prin însuși actul de donațiune a cărui revocare o cereau și voința reclamantului de a accepta, ca donatar, această donațiune.

(...) potrivit art. 794 C. civ., care enunță condițiile partajului de ascendent, limitează posibilitatea acestui partaj numai față de descendenții acelor care fac împărțirea sub această formă și, ca atare, reclamantul nefiind ascendent al donatorilor nu poate invoca beneficiul partajului de ascendent.

(...) de altfel este învederat că soții T. n-ar mai fi putut dispune prin partajul de ascendent decât sub formă de testament, deci cu efect de transferare a proprietății după deschiderea succesiunii, de averea deja înstrăinată printr-o donațiune.

Notă: În adevăr, forța probantă a unui act autentic, chiar între părți, nu împiedică ca judecătorul fondului, pentru a lămuri intențiunile probabile ale contractanților și a interpreta clauzele obscure sau echi-voce, să admită proba testimonială a faptelor, care nu sunt în contradicție cu enunțările acestui act autentic și care tind nu a le modifica, ci a le interpreta (*Fabreguettes*, La logique judiciaire et l'art de juger, p. 103-104).

Cu toate că în materie de interpretare atât a testamentelor, cât și a donațiunilor, misiunea judecătorului există în primul rând a căuta voința dispunătorului, deosebirea însă în interpretarea lor este importantă și derivă din structura juridică diferită a acestor două acte juridice; voința testatorului se interpretează în favoarea moștenitorilor, adică în sensul în care poate avea un efect, ca și în materia contractelor consensuale, pe când clauzele unei donațiuni se interpreta, în caz de îndoială, în

contra donatorului, deoarece liberalitatea nu se presupune: *nemo censetur donare*.

*Trib. Vâlcea, sentința nr. 50 din 16 februarie 1926,
D. Scărtătescu, Maria D. Scărtătescu,
cu notă de E. Pușcariu, în P.R. nr. 6/2007*

Secțiunea a 2-a. Condiții de validitate

§1. Condiții de formă

5. Donație făcută statului. Consimțământul părților luat de același notar în aceeași zi, chiar dacă părțile nu au fost fizic prezente în același timp. Donație între absenți lovită de nulitate

C. civ., art. 801, art. 813

I. Prima instanță a reținut că prin actul de donație autentificat la Notariatul de Stat al Raionului 30 Decembrie, R.M.E. a donat Statului Român prin Sfătul Popular al Raionului 30 Decembrie cota-parte indiviză de 1/2 din apartamentul situat în subsolul imobilului din București, str. H.A. nr. 9, raionul 30 Decembrie, inclusiv anexele situate la același subsol și cota de 1/2 din garajul transformat în atelier de croitorie, împreună cu cota indiviză de 20% din întregul teren în suprafață de 280 mp.

Față de obiectul acțiunii, respectiv constatare nulitate absolută act de donație, prima instanță a constatat că are calitate procesuală pasivă doar titularul dreptului din raportul juridic dedus judecății, adică Statul Român. Împrejurarea că, la momentul încheierii actului de donație, Statul Român a fost reprezentat de Sfătul Popular al Raionului 30 Decembrie, potrivit Decretului nr. 478/1954 nu a fost considerată că echivalează cu dobândirea vreunei calități procesuale de către reprezentant, cu consecința transmiterii vreunei asemenea calități față de Municipiul București.

Referitor la susținerea reclamanților privind acceptarea donației de către stat în sensul că s-a realizat printr-un act anterior ofertei de a dona și care nu are valoare de act autentic, prima instanță a reținut că în cauză nu este vorba de o donație între absenți, ci de o donație între

prezenți. Astfel, consimțământul numitului R.M.E. a fost luat de către notar care s-a deplasat la spital unde acesta era internat, iar, ulterior, la sediul notariatului, a luat și consimțământul reprezentantului statului. Deși nu au fost prezenți fizic în același timp, consimțământul atât al donatorului, cât și al donatarului a fost constatat de către același notar, în aceeași zi, prin încheierea unui singur act juridic concretizat în actul de donație autentificat la Notariatul de Stat al Raionului 30 Decembrie.

S-a apreciat că oferta de donație din 21 aprilie 1966 și Decizia Comitetului Executiv al Orașului București nr. 1565/8 iulie 1966, prin care era autorizat Sfatul Popular al Raionului 30 Decembrie să perfecțeze actul de donație fac parte din procedurile administrative reglementate la acel moment pentru donațiile făcute statului. Sub acest aspect, susținerile reclamantilor vizând împrejurarea că acceptarea a fost efectuată înaintea ofertei de a dona, respectiv că nu a fost făcută prin act autentic au fost apreciate ca neîntemeiate.

II. În ceea ce privește primul motiv de apel, legat de faptul că Municipiul București are calitate procesuală pasivă în cauză, deoarece în prezent acesta este administratorul imobilului, iar donația a fost acceptată de comitetul executiv al sfatului popular, Tribunalul București a reținut că din cuprinsul actului de donație reiese că donatar în cauză a fost Statul Român reprezentat de Sfatul popular al Raionului 30 Decembrie.

Or, calitate procesuală pasivă, în cadrul unei acțiuni având ca obiect anularea contractului de donație, are donatarul, iar nu mandatarul său, cu privire la care nu s-a născut niciun efect juridic din actul încheiat prin reprezentare.

În ceea ce privește motivul de apel legat de nedeplinirea condițiilor formale pentru valabilitatea donației, s-a reținut, în primul rând, că, din punct de vedere formal, nu a fost respectată forma autentică cerută *ad validitatem* pentru încheierea unui contract de donație, deoarece actul din 11 octombrie 1966 nu reprezintă un act încheiat între prezenți și nici nu se poate reține încheierea unui act juridic între absenți.

Astfel, în ceea ce privește încheierea actului juridic între prezenți, cât timp notarul a consemnat în chiar cuprinsul actului că donatorul și donatarul nu au fost prezenți personal în același loc, ci consimțământul donatorului a fost exprimat la spitalul unde acesta era internat, iar cel al donatarului la sediul biroului notarial, s-a apreciat că nu este îndeplinită situația premisă a încheierii unui act juridic între prezenți.

În ceea ce privește încheierea actului juridic între absenți, prin ofertă și acceptare, Tribunalul a constatat că, din punct de vedere for-

mal, ar fi fost necesară încheierea a două înscrisuri autentice separate, respectiv oferta de a dona și acceptarea donației, or, în speță, a fost redactat un singur act.

Tribunalul a constatat, din coroborarea probelor administrate cu împrejurările de fapt ale speței – respectiv faptul că în tot cursul anului 1966, donatorul a mai dat declarații de „donație” a bunului către stat (decizia nr. 1565/8 iulie 1966), că s-a luat mai întâi consimțământul pentru acceptarea donației la data de 10 august 1966, că autorul reclamanților avea moștenitori în viață, iar acesta era internat în spital – lipsa cauzei actului de donație, datorate lipsei scopului imediat, acela de a gratifica.

III. Curtea a reținut că existența contractului cu titlu gratuit este determinată de intenția celui ce gratifică de a procura un folos altei persoane, fără a urmări să primească ceva în schimb.

Mai mult, Curtea a constatat, din însuși contractul de donație, că, la momentul la care s-a întocmit acesta, donatorul se afla în spital, ceea ce nu justifică nicio grabă pentru gratificarea statului, decât impunerea abuzivă a organelor de stat pentru darea consimțământului în aceste condiții.

Mai mult, Curtea a avut în vedere faptul că oferta de donație a fost efectuată într-o perioadă în care statul obliga prin presiuni fizice și morale să-și cedeze proprietățile, refuzul de a da curs acestor cereri putându-se solda cu consecințe grave asupra libertății persoanei, împrejurare care prezumă lipsa cauzei actului juridic de donație.

În mod greșit a susținut recurentul că preluarea abuzivă este pre-zumată numai în situația în care oferta de donație nu a fost încheiată în formă autentică, întrucât această formalitate nu exclude posibilitatea inexistenței intenției donatorului de a gratifica.

*C.A. București, s. a III-a civ., min. și fam.,
decizia nr. 1549 din 12 noiembrie 2009, nepublicată*

6. Donație făcută statului în temeiul Decretului nr. 478/1954. Necesitatea îndeplinirii condițiilor de formă prevăzute de Codul civil

C. civ., art. 813, art. 814

Prima instanță a reținut că autorii reclamantului au oferit spre donație Statului Român imobilul proprietatea lor situat în București,

str. C. nr. 7A, compus din teren în suprafață de 242,13 mp și construcție, această ofertă fiind materializată în actul autentificat sub nr. 7642 din 12 iulie 1976, oferta fiind acceptată de către Comitetul Executiv al Consiliului Popular al Municipiului București prin decizia nr. 1457 din 18 octombrie 1976.

Tribunalul a considerat că instanța de fond în mod just a înlăturat susținerile făcute de părâți, potrivit cărora donația a fost perfectată în concordanță cu prevederile Decretului nr. 478/1954 privind donațiile făcute statului, sub acest aspect reținându-se corect în considerentele sentinței apelate că actul normativ menționat conține reglementări speciale doar privitor la persoanele, respectiv organele ce sunt abilitate să accepte donațiile făcute statului, iar nu și în ceea ce privește condițiile de formă pe care trebuie să le îndeplinească actul de donație pentru a fi valid, astfel că pe acest aspect rămân incidente prevederile înscrise în Codul civil, la art. 813 și art. 814.

Soluția a fost menținută de instanța de recurs.

*C.A. București, s. a III-a civ., min. și fam.,
decizia nr. 966 din 4 iunie 2009, nepublicată*

7. Donație făcută statului. Incidența art. 2 lit. c) din Legea nr. 10/2001. Distincția între cele două ipoteze prevăzute de textul de lege

Legea nr. 10/2001, republicată, art. 2 alin. (1) lit. c)

I. În ceea ce privește donația făcută de reclamantă și fratele acesteia E.E., Tribunalul a reținut că sunt incidente dispozițiile art. 2 lit. c) din Legea nr. 10/2001, avându-se în vedere dispozițiile din legea specială sub imperiul căreia reclamanta a înțeles să notifice, respectiv dispozițiile din prima formă a textului normativ: imobilele donate statului sau altor persoane juridice în baza unor acte normative speciale adoptate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și alte imobile donate statului, dacă s-a admis acțiunea în anulare sau în constatarea nulității donației printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Prin urmare, Tribunalul a apreciat că în cauză este vorba de două ipoteze distincte, și anume: ipoteza în care imobilele au fost donate statului în baza unor acte normative speciale adoptate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și ipoteza unor alte donații,

pentru care textul normativ condiționează calificarea caracterului abuziv de admiterea și rămânerea irevocabilă a unei hotărâri de constatare a nulității sau de anulare a liberalității.

Actele normative speciale adoptate în perioada postbelică, care au servit ca temelie legală pentru donații făcute în favoarea statului au fost Decretul nr. 410/1949, privind donațiunea unor întreprinderi de arte grafice, care iese din discuție în speța de față, ca nefiind posibil incident și Decretul nr. 478/1954 privind donațiile făcute statului.

Acest din urmă act normativ prevedea în art. 1 că donațiile făcute în favoarea statului, în orice formă, pot fi primite de organele de stat competente. De esența acestui act normativ era, așadar, că donațiile puteau fi făcute în orice formă, nemaifiind cerută *ad validitatem* forma autentică a înscrisului care consemna liberalitatea, fiind necesară și suficientă acceptarea donației de către organul competent anume stabilit.

Ceea ce trebuia să dovedească reclamanta era că liberalitatea s-a făcut în temeiul acestui act normativ special, nefiind o donație încheiată pe calea dreptului comun, Tribunalul împărtășind opinia potrivit căreia textul inițial al art. 2 lit. c) din Legea nr. 10/2001 distinge între donațiile făcute în baza unor legi speciale și donațiile făcute pe calea dreptului comun, în sensul că doar pentru acestea din urmă este necesar a se constata nulitatea pe calea judecătorească. De altfel, la baza acestei interpretări stă tocmai natura implicită a nulității donațiilor încheiate în baza celor două acte normative speciale, care prin ele însele, nemaifiind necesară condiția de formă, încălcau norme imperative.

Tribunalul a reținut că nici din contractul de donație încheiat de reclamantă și de fratele acesteia, în formă autentică și nici din decizia administrativă nr. 1442/1963, prin care s-a luat act de decizia nr. 2895/1963 a Comitetului Executiv al Sfatului Popular al Capitalei R.P.R., nu rezultă că donația s-ar fi făcut sub imperiul Decretului nr. 478/1954 privind donațiile făcute statului, astfel că devine incidentă teza a II-a din art. 2 lit. c) din Legea nr. 10/2001, potrivit căreia, era necesar a se constata nulitatea actului de donație pe cale judecătorească.

II. Curtea a admis apelul, pe următoarele considerente:

Nu există nicio dispoziție legală și nicio rațiune pentru care aplicabilitatea Decretului nr. 478/1954 ar trebui să rezulte expres din chiar cuprinsul actului de donație.

În al doilea rând, din moment ce a fost adoptată o normă specială care să reglementeze anumite raporturi juridice, toate acestea sunt

supuse *ope legis* respectivei norme. În speță, Decretul nr. 478/1954 reprezintă tocmai un astfel de act normativ special, cu caracter imperativ, care a reglementat tocmai condițiile de acordare a donațiilor către stat. Prin urmare, după data intrării în vigoare a acestui act normativ, toate donațiile prin care a fost gratificat statul au fost supuse exigențelor acestui act normativ special, indiferent dacă acest element a fost prevăzut sau nu în mod expres în cuprinsul actului de donație.

În speță, fiind vorba despre o preluare efectuată în temeiul unui act normativ special, nu se impune pronunțarea unei hotărâri judecătorești, prin care să se fi admis o acțiune în anulare sau în constatarea nulității absolute a donației făcute statului.

În aceste condiții, soluția primei instanțe este netemeinică și nelegală, întrucât art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 10/2001 creează o prezumție legală absolută privind nulitatea donației cotei de 3/4 din imobil ca urmare a preluării abuzive.

*C.A. București, s. a III-a civ., min. și fam.,
decizia nr. 43/A din 21 ianuarie 2010, nepublicată*

8. Donație făcută statului. Acceptare de către președintele Consiliului Popular al Municipiului București. Lipsa formei autentice a acceptării

C. civ., art. 813, art. 814

În mod corect instanța de fond a reținut în ceea ce privește situația de fapt că la data de 16 aprilie 1975 B.D. și P.V. au făcut o ofertă de donație în formă autenticată Statului Român – Republica Socialistă România – prin Consiliul Popular al Sectorului 5 București, având ca obiect terenul proprietatea acestora situat în București, str. M. nr. 16, în suprafață de 250 mp, rămas viran în urma demolării clădirii. Prin decizia nr. 1097/31 iulie 1975, emisă de Consiliul Popular al Municipiului București – Comitetul Executiv au fost acceptate mai multe donații făcute statului, printre care și aceea a lui B.D. și P.V.

Conform art. 813 C. civ., toate donațiile se fac prin act autentic și deci contractul produce efecte juridice numai dacă consimțământul ambelor părți este manifestat în formă autentică. Din formularea textului de lege rezultă că acesta instituie o normă imperativă, iar interesul ocrotit este cel al securității circuitului civil, motiv pentru care nerespectarea cerinței de formă prevăzute impuse pentru asemenea acte se